

За се мечтава,
но да ти се жарен
ревижиш

1547

„Но ний сме слабъ народъ!“ На мене ми долея
тазъ стара песенъ все и денемъ и ноше
да слушамъ да се пей. Единъ народъ расте
самъ съ идеалите, съ задачите шо зема
на своите плещи — и съ тяхъ се той възъема
до подвизи, преди зарадъ каквито самъ
не се е смяталъ за кадърень. Ето вамъ
и примеръ: съ векове народа ни мърцина
живя въ душевенъ мракъ, и ражда се и гина
со скотовете скотъ. Кое го възроди,
кое заспала мощъ въ юначните гърди
събуди? Въ подвизи кое го днеска води?
Ричагътъ всемогъщъ за мъртвите народи —
светия идеалъ!

Бе слово — стана днесъ
то живо пело вече... И нямъ брой онезъ
съ оръжие въ ръка шо чакатъ день уречень —
това е цялъ народъ! И той не е далечень,
възкръсний день — стоимъ ний вече на прагътъ!
Ще смей ли пакъ за назъ да каже днесъ врагътъ —
мъртвецъ народъ, народъ за своята честь достоенъ!?
Като въ зори мъгла отъ някой долъ усоенъ,
тъй отъ душата ни, откърмена въ тегла,
е вече пръсната вековната мъгла
на робството. Нима, душите отървани,
все още ще стождъ ръцете оковани?...
Ей, живъ е наший Богъ! И той отъ висини
ще види бѣдните честити, ясни дни
на родний край, огрянъ отъ слънце на свобода!“

„Бунтъ! Бунтъ!“ подобно гръмъ разцепи небосвода
отвсѣде буренъ викъ, и дълго низъ гори
кънтя немълкно той по хълми, канари
и тъмни дебри... „Бунтъ!“ се чуеше далеко, —
„Бунтъ!“ отзовеше се оттатъкъ нейде ека, —
„Бунтъ! Бунтъ!“ отъ тукъ се чуй, а сякаше отъ